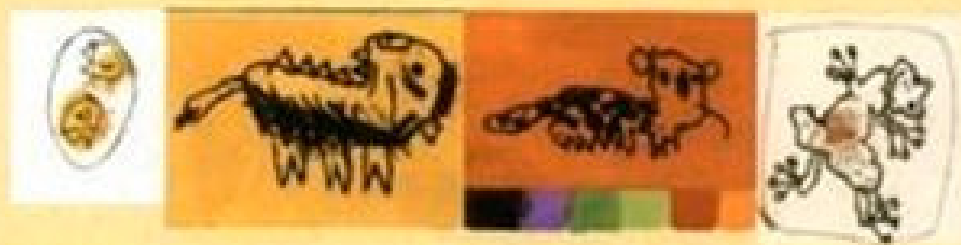

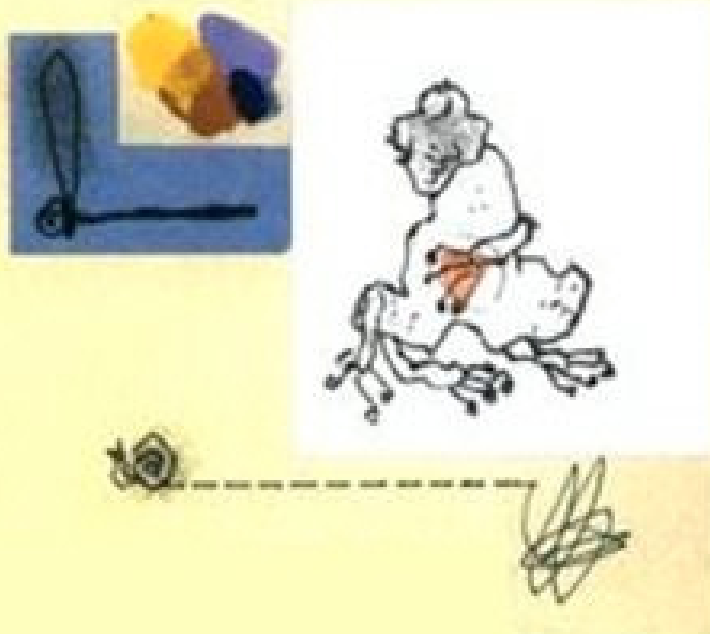
הצפרדע

הקטנה

בנימין . בנימין . בנימין . בנימין . בנימין .

כתב קמביז קאקאוונד
צייר מורטזה זאהדי

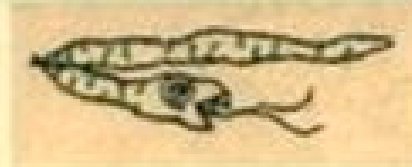
הצפרדע הקטנה הביטה על בטנה.
 הבטן רעדה והוציאה את הקול המוזר
 הזה.

הצפרדע הקטנה הייתה רעבה. היא
 חשבה "מה אעשה. הרי אינני יודעת
 איך אוכלים!"

בבית, בבית, בבית, בבית, בבית

כאשר לא ענה

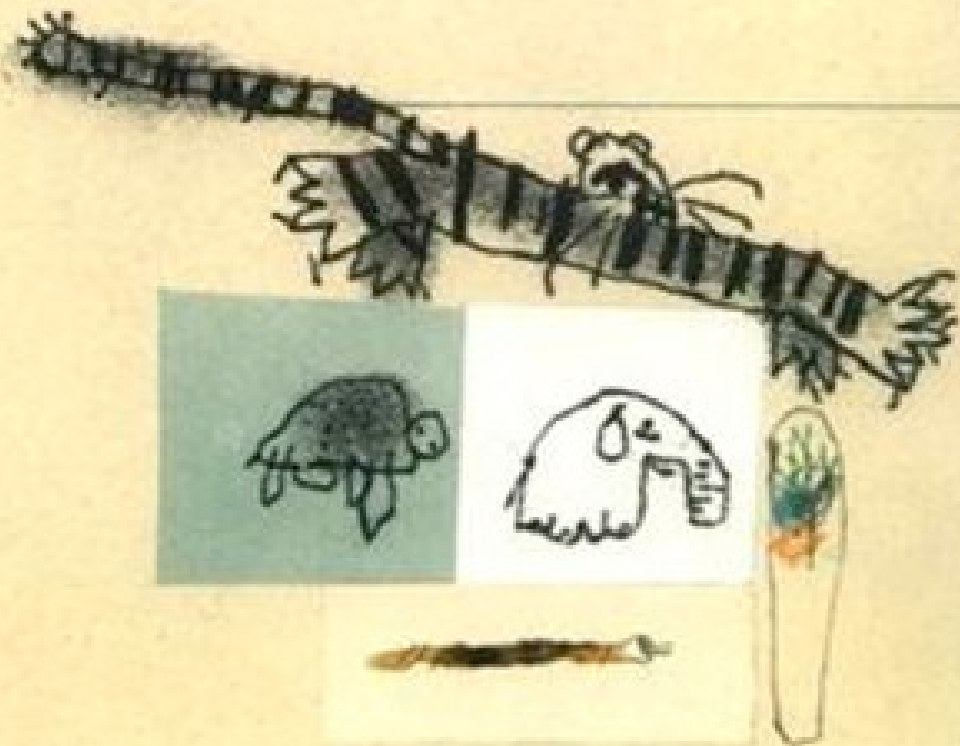
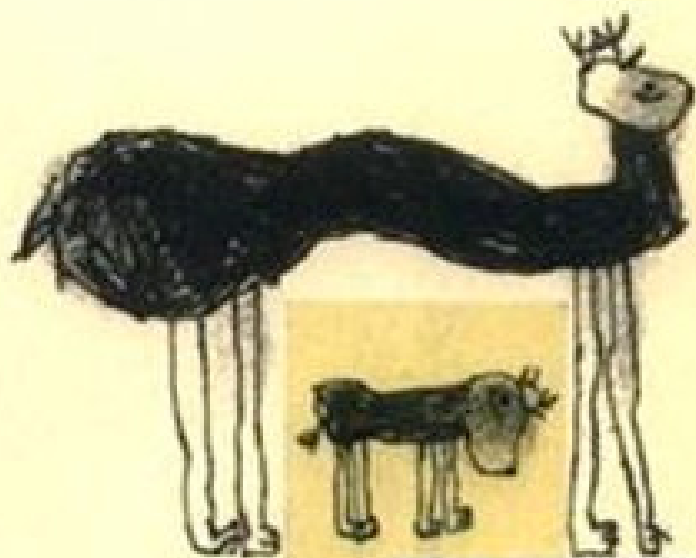
הנחש זאמר

"גרר-גרר, גרר-גרר"
 הצפרדע הקטנה אהבה את קולה. היא הכירה
 אותו היטב.

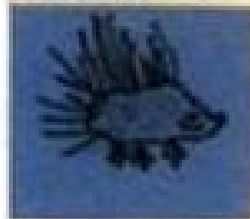
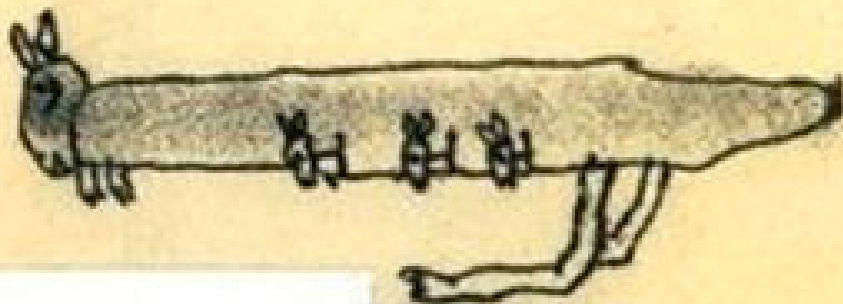
ופתאום: "הרום-הרום! הרום-הרום!"
 של מי הקול הזה? מאין הוא בא? הצפרדע
 הקטנה לא הכירה אותו, הקול הזה לא נעם
 לה.

הצפרדע הקטנה משכה את העשב
בשפתיה כמו הצבי ואכלה. אך העשב לא
טעם לה. היא ירקה אותו ואמרה "וו-וו, זה
טפל, לא טעים!"

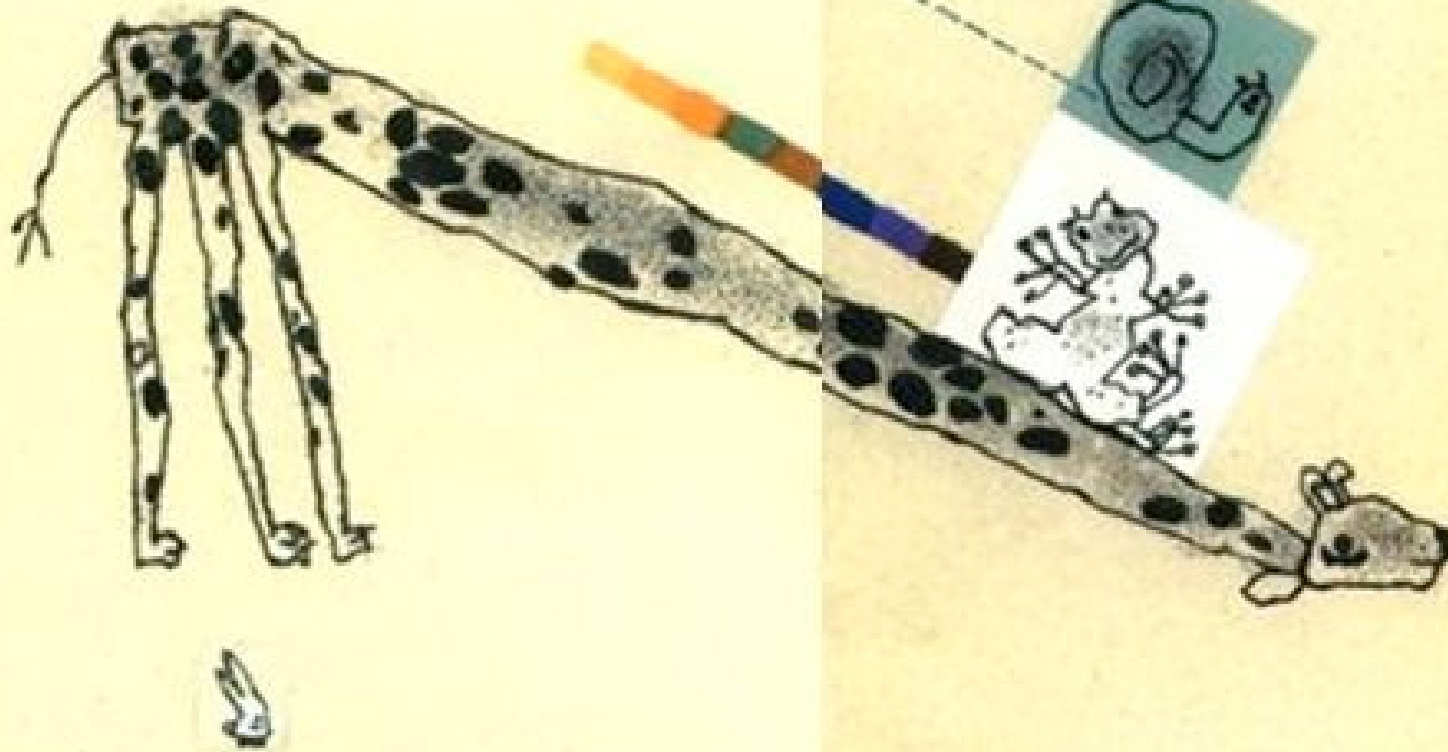
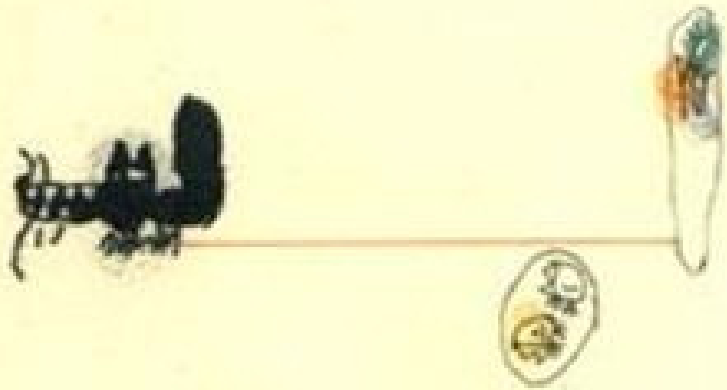

הצבי אמר לצפרדע הקטנה "ראי, כך
עושים זאת!"
והוא הוריד את ראשו, משך קצת עשב
בשפתיו ואכל. אחר כך אמר "כמה
טוב, כמה טעים!"

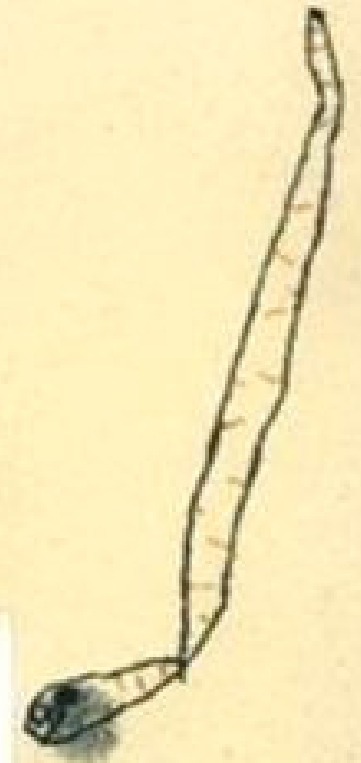
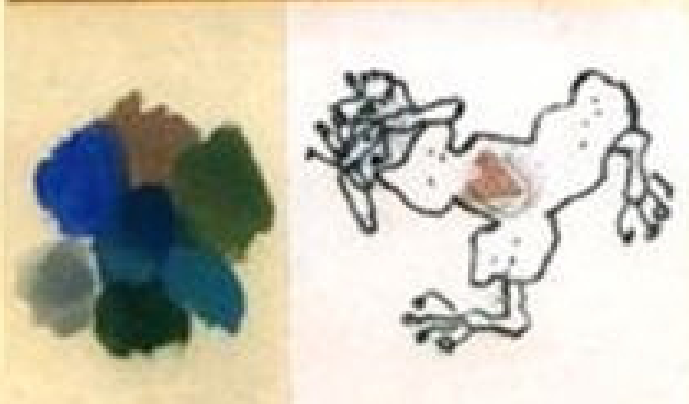
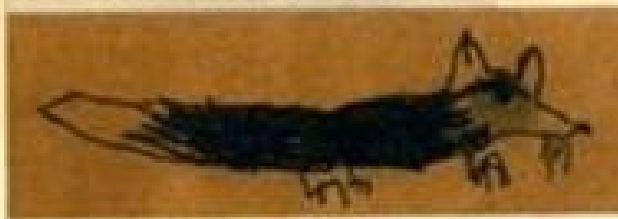
אמר הג'ירף לצפרדע
הקטנה "ראי, כך עושים
זאת!"
הוא הרים את ראשו לעץ
גבוה, והוריד עלים אחדים.
אחרי שאכל אותם אמר
"כמה טוב, כמה טעים!"
בטנה של הצפרדע הקטנה
המשיך לקרקר
"הרום-הרום". הג'ירף
הוריד את ראשו עד הארץ
והצפרדע הקטנה עלתה
על הצוואר. הג'ירף הרים
אותה לצמרת העץ.

הצפרדע הקטנה ראתה את עצמה גבוה מעל
הארץ ואמרה "כמה יפה כאן, כמה נעים."
הצפרדע הקטנה הושיטה את ראשה קדימה כמו
הג'ירף, הורידה עלה אחת ולעסה אותו. אבל
טעמו של העלה היה רע. היא ירקה אותו וקראה
"לא טעים! לא, לא רוצה אותו!"
היא גלשה מצווארו של בג'ירף, הודתה לו
והלכה.

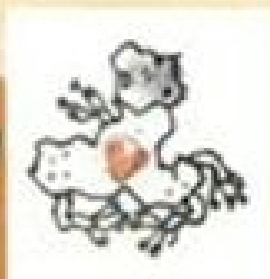

בדרך פגשה נחש שאמר לה "הנה, זה
עושים כך!" והוא התחיל לזחול מול
הצפרדע הקטנה . מבט עיניו הפחיד
אותה. היא שכחה על הרעב, קפצה מהר
ממקומה וברחה.

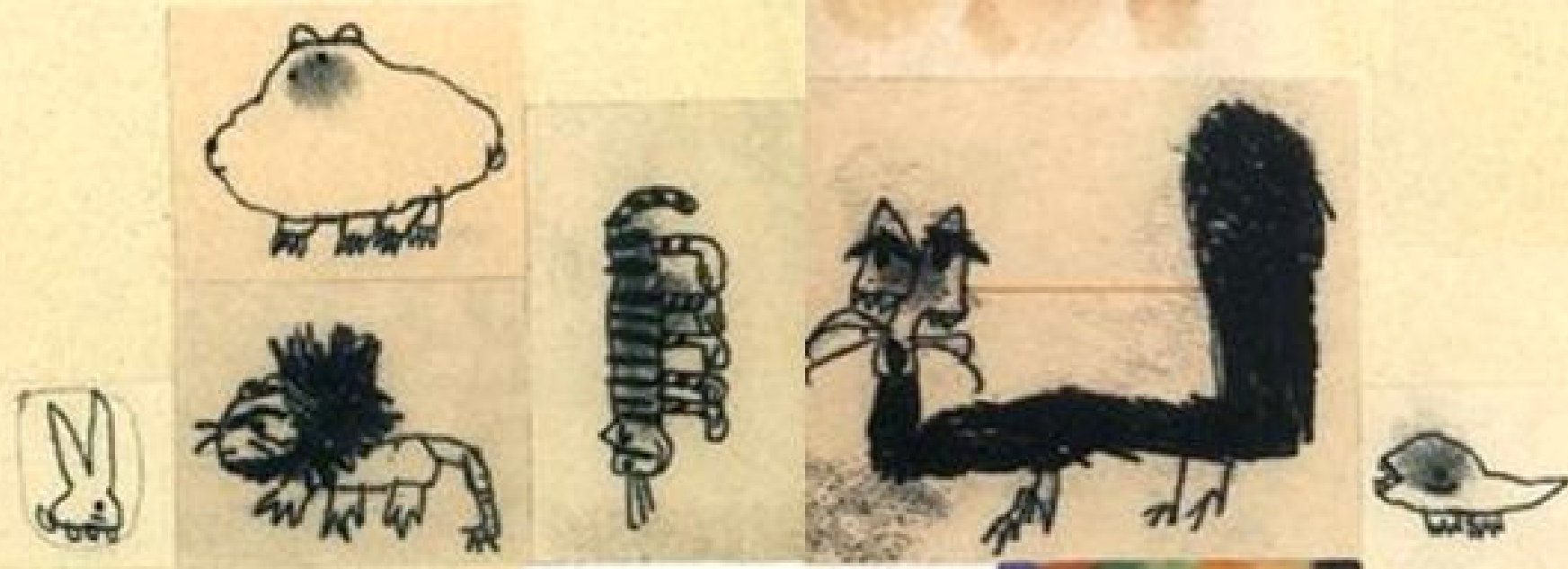

גם האריה אמר
לצפרדע הקטנה
"ראי, כך זה עושים!"
הוא הסתתר אחרי
קנה סוף גבוה
והתקדם לאט אל מול
להקת צבאים ופתאום
קפץ ורץ אליהם תוך
נהום "גררר.."

הצפרדע הקטנה הסתתרה גם היא בדשא
והלכה בשקט ופתאום קפצה מהדשא וצעקה
"גררר.."

הצביים נבהלו ורצו משם
מהר. כל חיות היער נבהלו
מקולו של האריה וברחו
מפניו.

- קוררררר...

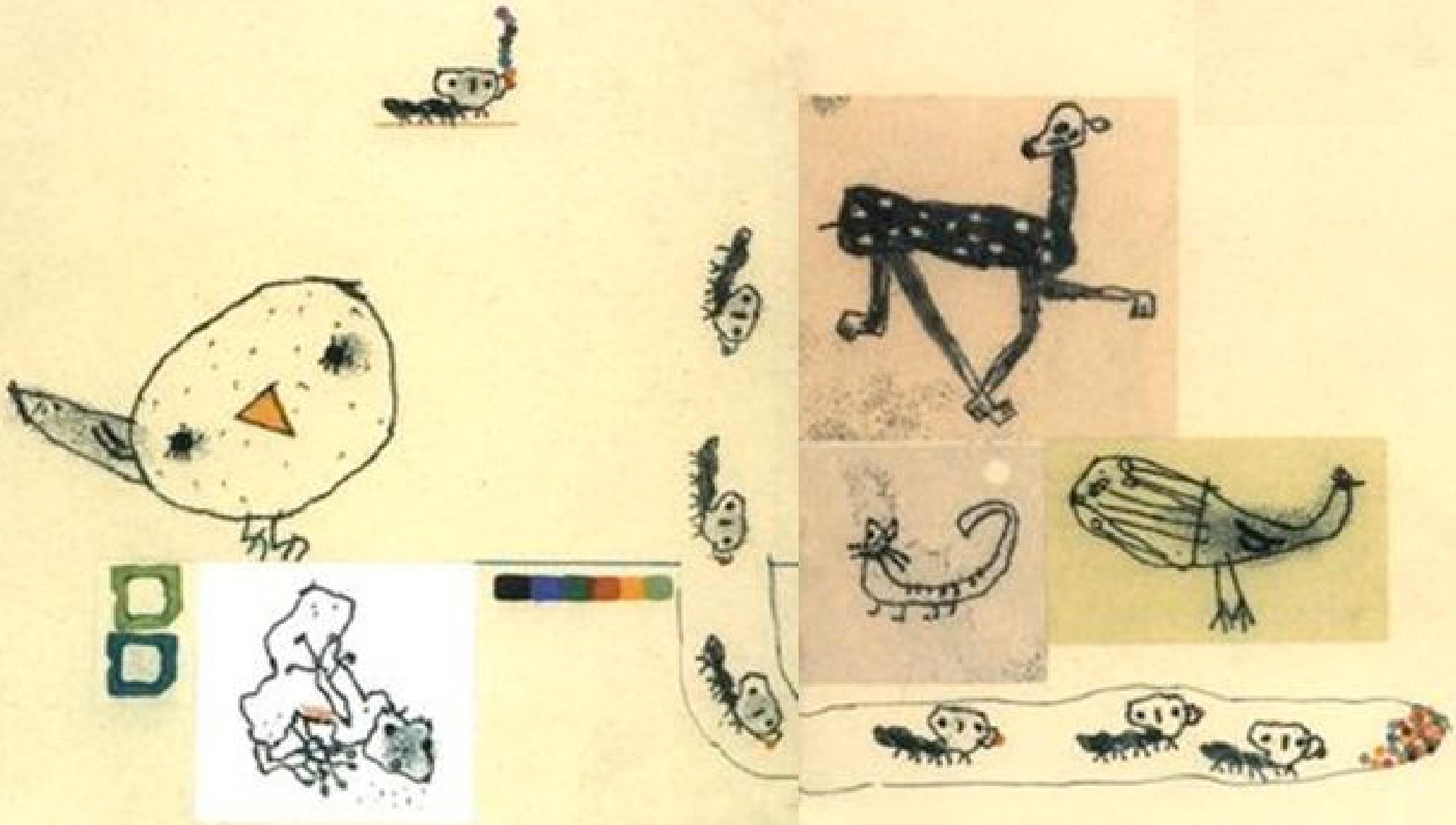
אבל החיות לא פחדו ממנה ולא ברחו.
הצפרדע הקטנה המשיכה רעבה.

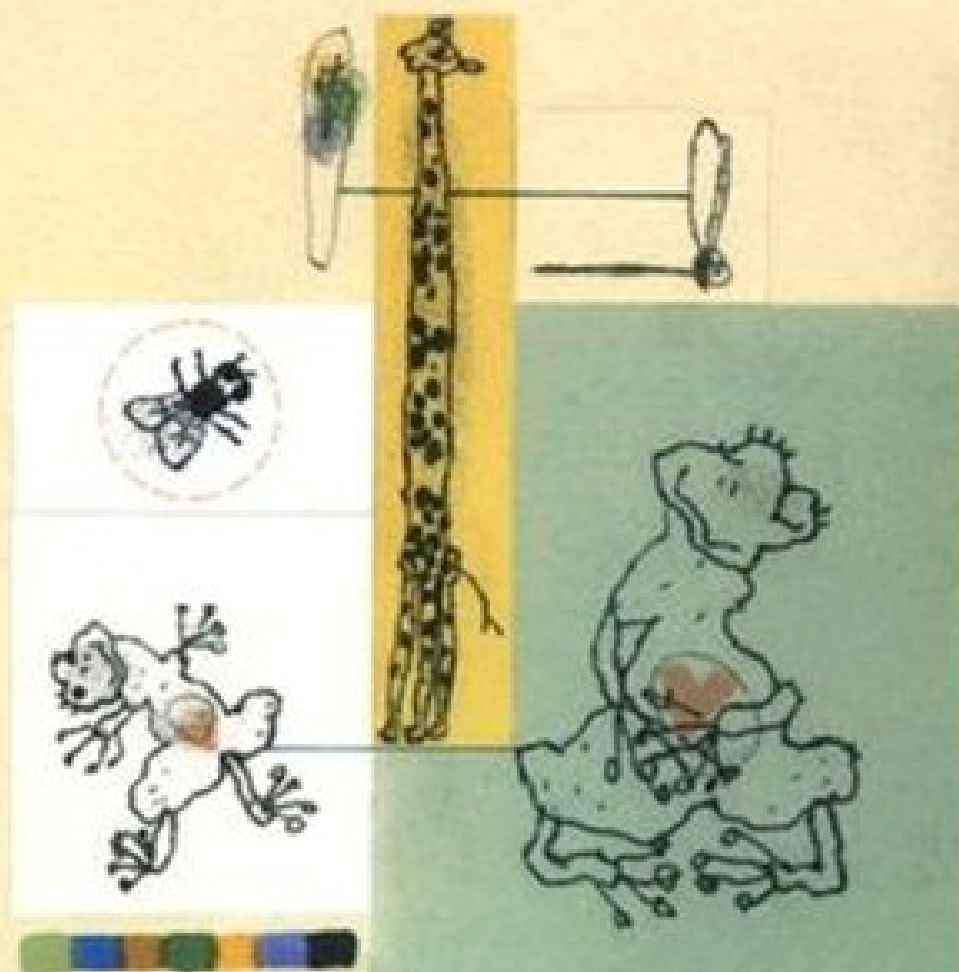

הצפרדע הקטנה ניסתה לתת לשפתיה צורת מקור. ואז דפקה בהן באדמה, אך לא יכלה לאסוף זרעים. רק אבק הצטבר על שפתיה. היא ירקה את האבק וקראה "או! או! זה רע, זה מגעיל!"

גם הזרזיר אמר לצפרדע הקטנה "ראי, זה נעשה כך" ובמקורו נקר באדמה. מכת המקור שלו צלצלה חזק. גרגיר זרע קפץ מהאדמה והזרזיר בלע אותו. הוא אמר "כמה טעים! כמה טוב!"

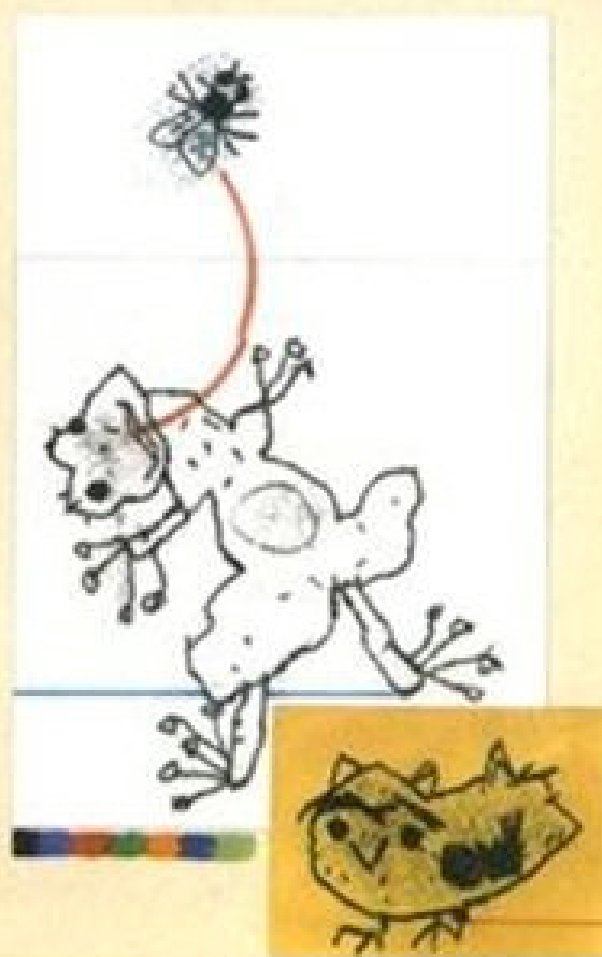

גם הצפרדע הקטנה צדה זבוב. היא
אכלה אותו ואמרה גם היא "זה טעים
מאוד! ממש טעים!".
"גר-גר! גר-גר!" זה היה קולה של
הצפרדע הקטנה. היא הכירה את הקול
הזה ואהבה אותו.

ואז אמא של הצפרדע הקטנה אמרה
"ראי. זה עושים כך!" לא רחוק עבר
זבוב מזמזם. אמא של הצפרדע הקטנה
זרקה קדימה את לשונה ולכדה את
הזבוב. היא בלעה אותו ואמרה "זה
טעים מאוד! ממש טעים!"

היא לא שמעה יותר את הקול השנוא
"חרום-חרום" היוצא מבטנה. היא לא
הייתה רעבה יותר כי למדה לאכול. וכל
פעם שהרגישה קצת רעב אמרה "ראי,
כך עושים" ובלשונה הארוכה ודביקה
לכדה זבוב או יתוש ובלעה אותו.